

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem v právní věci **žalobce: Z. M.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Irák, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65, Tis u Blatna, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00, Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2017, č. j. KRPU-97339-48/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 6. 2017, č. j. KRPU-97339-48/ČJ-2017-040022, kterým byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba trvání

zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovená rozhodnutím žalované ze dne 10. 5. 2017, č. j. KRPU-97339-31/ČJ-2017-040022, a to o 33 dnů, tj. do 10. 7. 2017.

V žalobě ve znění jejího doplnění podaného prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání se se zvláště závažným zdravotním stavem žalobce ve vztahu k možnosti prodloužení zajištění. Připomněl, že ve svém vysvětlení uvedl, že jediným důvodem, proč nezákonně vstoupil na území České republiky, byla jeho cesta do Vídně, aby se tam mohl léčit. Své léčení označil za nezbytné s ohledem na to, že má oteklá záda, váček v mozkomíšním kanálu a hrozí mu riziko ochrnutí, přičemž disponuje konkrétní lékařskou zprávou z Iráku a nosičem CD z vyšetření v Rakousku. Žalobce citoval čl. 21 a čl. 22 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU (dále jen „směrnice“), jejichž požadavky se promítly především do § 10 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce konstatoval, že ačkoli v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří dosud nevyřízenou žádost podali v jiném členském státě schengenského systému, absentuje příslušná úprava přímo v zákoně o pobytu cizinců, je třeba článek 21 směrnice chápat jako přímo účinný bez ohledu na to, že nebyl promítnut do zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 123/2015, podle kterého správní orgán musí aktivně zjišťovat, zda zdravotní problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Podle žalobce by alespoň obdobnou péči zdravotnímu stavu a otázce, zda žalobce není zranitelnou osobou, měla věnovat i žalovaná, a to přinejmenším od okamžiku, kdy se dozvěděla, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v členské zemi schengenského prostoru, a tudíž je třeba rozhodnout i o osudu jeho žádosti v České republice. Pouze základním posouzením zdravotního stavu je možné dostat povinností zakotveným v čl. 21 a 22 směrnice, jakož i v čl. 11 směrnice, který se speciálně věnuje potřebám zranitelných zajištěných osob. Podle žalobce je žalovaná zjevně s touto potřebou seznámena, neboť na straně 8 rozhodnutí uvedla, že zdravotní stav žalobce není překážkou jeho zajištění za účelem předání. Toto konstatování ovšem podle žalobce nemůže obstát, protože se nijak nevypořádává s jeho konkrétními a *prima facie* nikoli zanedbatelnými zdravotními problémy. Žalobce vyslovil pochybnost, zda žalovaný vůbec závažnost jeho zdravotních problémů zvažovala a zda nevyužila jen paušalizovaný předpřipravený text.

Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná nevypořádala jeho konkrétní výhrady vůči neposkytnutí zdravotní péče v Polsku. Konstatoval, že vyjádření žalované k přijatelnosti účelu zajištění postrádá jakékoli prvky vypořádání se s individuální situací žalobce, tj. s jeho zdravotními potížemi a s konkrétními výtky vůči podmínkám v Polsku, v nichž se před odchodem nacházel. Žalobce připomněl, že výslovně uvedl, že mu v Polsku byla odepřena zdravotní péče, která je pro něj nepostradatelná a bez níž dochází k zásadním zhoršením jeho zdravotního stavu. Žalobce upozornil na čl. 19 směrnice, podle něhož členské státy zajistí, aby byla žadatelům poskytnuta potřebná zdravotní péče. Tento požadavek byl v případě žalobce zcela odůvodněný a jeho tvrzení, že mu tato péče nebyla v Polsku poskytnuta, je očividně natolik závažné, že je nebylo možné přejít, jak to učinila žalovaná. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání individuálních okolností přijatelnosti jeho předání do Polska ve vztahu k zárukám upraveným v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedla, že ačkoli zdravotní stav žalobce nebyl dobrý, žalobce byl schopen se samostatně pohybovat i dlouhodobě cestovat autobusem. Při vyšetření ve zdravotnickém zařízení lékař konstatoval, že je schopen umístění do CPZ. Žalovaná zdůraznila, že zdravotní potíže žalobce neignorovala, před umístěním do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) byl žalobce vyšetřen v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem a jeho zdravotní potíže byly uvedeny i v požadavku na umístění do ZZC, aby správa uprchlických zařízení mohla přijmout patřičná opatření. Žalobcův zdravotní stav žalovaná zmínila i v napadeném rozhodnutí se závěrem, že není překážkou zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že žalobce s uváděnými zdravotními problémy do států Evropské unie již přicestoval, žalovaná vyhodnotila, že nejsou tak akutního rázu a nutnosti okamžitého operativního zákroku. Podotkla, že z pouhého konstatování, že v Polsku nebyl akceptován žalobcův zdravotní stav, nelze vyvodit, zda byl, či nebyl léčen, nebo zda lékaři nepovažují operaci za nutnou a zda vůbec žalobce lékařskou péči vyhledal. Neakceptování zdravotního stavu nelze podle žalované zaměnit za odepření zdravotní péče. Skutečnost, že žalobci v Polsku nebyla poskytnuta zdravotní péče, rozhodně nevyplyvá ze žádných tvrzení učiněných žalobcem ve správním řízení. Žalovaná shrnula, že se zdravotním stavem zabývala dostatečně. Upozornila také na skutečnost, že žalobce požádal o dobrovolný návrat a jeho uhrazení, což jen potvrzuje závěry žalované. Této žádosti bylo vyhověno s odletem z Letiště Václava Havla Praha dne 3. 7. 2017 v 15:30 hodin do cílové destinace Irák, město Erbil.

O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu, jehož část byla soudu předložena v tomto řízení a další část v řízení ve věci sp. zn. 41 A 3/2017, týkající se vlastního zajištění žalobce, soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 9. 5. 2017 v 14:30 hodin na dálnici D8 na čerpací stanici MOLL ve směru do České republiky zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, poté, co při kontrole cestujících v autobusu mezinárodní linky z Berlína do Vídně

nepředložil žádný doklad totožnosti a vzniklo podezření, že na území České republiky vstoupil a pobývá zde neoprávněně. Následně bylo dne 10. 5. 2017 v 13:00 hodin zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.

Dne 9. 5. 2017 byl žalobce vyšetřen v Krajské zdravotní, a. s. – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, kde bylo zjištěno, že se dlouhodobě léčí pro bolesti zad a hlavy, nicméně akutní obtíže nemá, nejeví známky interního onemocnění a je schopen pobytu v CPZ.

Do úředního záznamu o podání vysvětlení, který byl sepsán dne 10. 5. 2017 v 10:30 hodin, žalobce k otázce svého zdravotního stavu uvedl, že je zdravý. Konstatoval, že cestovní pas nechal ve Švédsku u své bývalé přítelkyně, a přiznal, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu. Adresu bydliště udal žalobce v Mosulu, nicméně doplnil, že tam od roku 2014 nebydlí, celá jeho rodina (rodiče, sestry, bratr) žije v Iráku v obci Dhok. Irák žalobce opustil v roce 2015 ze zdravotních důvodů. Do České republiky přicestoval z Polska přes Německo, cílem cesty byla Vídeň. Žalobce neměl v úmyslu pobývat na území České republiky, nezná ji, nikoho tu nemá a nemá ani v úmyslu zde žádat o udělení mezinárodní ochrany. Chce pouze vyléčit svá záda (podle lékařské zprávy z Iráku potřebuje operaci) a odjet domů. Před dvěma lety pobýval asi dva týdny v Rakousku kvůli návštěvě lékaře z důvodu bolesti zad, v roce 2015 byl na týden v Maďarsku, obojí na základě pasu a víza. Žalobce si je vědom toho, že k cestování má mít cestovní pas a vízum. O azyl z důvodu válečného stavu v domovském státě a z důvodu zdravotního stavu požádal v roce 2016 ve Švédsku a poté po sedmi měsících v Polsku. Ve Švédsku mu azyl udělen nebyl, v Polsku dosud o jeho žádosti nerozhodli. Žalobce nesetřval v Polsku do rozhodnutí, neboť se tam nezabývali jeho zdravotním stavem, resp. jej neakceptovali, proto odcestoval do Rakouska, kde byl v minulosti vyšetřen a kde chtěl být léčen. Popsal, že má oteklá záda, má tam váček v mozkomíšním kanálu a hrozí riziko ochrnutí. Žalobce dále uvedl, že nemá žádnou překážku, která by bránila jeho návratu do domovského státu, nehrozí mu tam žádné konkrétní nebezpečí, ani vážná újma a v místě jeho bydliště (Dhok) neprobíhá ozbrojený konflikt, je to nejbezpečnější město. Žalobce konstatoval, že se nechce vrátit do Polska nebo do Švédska, kde je žadatelem o azyl, ale chce zpět do Iráku.

Dne 10. 5. 2017 vydala žalovaná rozhodnutí, jímž podle § 50a zákona o pobytu cizinců uložil žalobci povinnost opustit území České republiky do 30 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí, nebude-li předán do jiného členského státu podle nařízení Dublin III. Žalovaná následně rovněž dne 10. 5. 2017 vydala rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání. Dne 7. 6. 2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že žalobce se rozhodl pro dobrovolný návrat do země původu a Ministerstvo vnitra vyhovělo jeho žádosti o uhrazení s tím souvisejících nákladů. Žalobce měl odletět do Erbilu v Iráku dne 3. 7. 2017 v 15:30 hodin.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jádro sporu spočívá v tom, zda se žalovaná dostatečně zabývala zdravotním stavem žalobce a otázkou, zda je žalobce zranitelnou osobou, a jestli náležitě reagovala na tvrzení o odeprání zdravotní péče v Polsku. Soud především zdůrazňuje, že sám žalobce k otázce svého zdravotního stavu dne 10. 5. 2017 uvedl, že je zdravý. Rovněž z lékařské zprávy ze dne 9. 5. 2017 vyplynulo, že žalobce nemá akutní obtíže, nejeví známky interního onemocnění

a je schopen pobytu v CPZ. Soud dále podotýká, že se žalobce odvolává na lékařskou zprávu z Iráku, odkud vycestoval v roce 2015 právě se záměrem léčit své zdravotní problémy. To podle názoru soudu znamená, že zdravotní problémy žalobce nebyly natolik závažné a akutní, aby vyžadovaly okamžitou lékařskou pomoc, když žalobci nebránily v tom, aby po dobu dvou let cestoval přinejmenším z Iráku do Maďarska, Rakouska, Švédska, Polska, Německa a odtud přes Českou republiku zpět do Rakouska. Jak vyplynulo z dalšího vývoje případu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce nakonec na řešení svých zdravotních problémů rezignoval a rozhodl se pro návrat do Iráku. Z těchto objektivních skutkových zjištění učinil soud jednoznačný závěr, že zdravotní stav žalobce není tolik závažný, jak žalobce tvrdí v žalobě.

Pokud žalobci jeho zdravotní stav nebránil v poměrně rozsáhlém cestování po Evropě, soud zastává názor, že nemůže být překážkou ani pro jeho zajištění ani pro jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III, když navíc úroveň zdravotní péče ve Švédsku či v Polsku, kam měl být žalobce předán, rozhodně není nijak zásadně odlišná oproti České republice. Dokonce ani sám žalobce neuváděl ve správním řízení svůj zdravotní stav jako překážku, která by měla bránit jeho zajištění a následnému předání. Takovou argumentaci nově přednesl až v žalobě, přičemž soud ji v kontextu doby, po kterou žalobce tvrzenými zdravotními problémy trpí (minimálně od roku 2015), a s ohledem na jeho rozsáhlé cestování považuje za účelovou.

Soud dále podotýká, že zákon o pobytu cizinců, na základě kterého byl žalobce zajištěn, nepracuje s pojmem zranitelná osoba, který se vyskytuje toliko v zákoně o azylu. Povinnost žalované posuzovat v řízení o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců, zda je zajišťovaný cizinec zranitelnou osobou, tudíž z předmětného zákona nevyplyvá. Pojem zranitelná osoba se nevyskytuje ani v nařízení Dublin III, které pouze v čl. 28 odst. 4 ve vztahu k podmínkám zajištění a zárukám vztahujícím se na zajištěné osoby odkazuje na čl. 9 až 11 směrnice. Jiná ustanovení směrnice, zejména pak žalobcem namítané čl. 21 a 22, se na zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců nevztahují a nelze z nich pro projednávanou věc vyvozovat žádné závěry. Stejně tak podle názoru soudu není možné na danou věc vztahovat závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47, dostupného na www.nssoud.cz, které se týkají výhradně zajištění podle zákona o azylu, jež má odlišný právní režim. Žalobce by si měl uvědomit, že nebyl zajištěn podle zákona o azylu, když dokonce na výslovný dotaz pracovníků žalované uvedl, že nehodlá v České republice o azyl žádat. Rozhodně proto nebylo namístě rozhodovat o osudu jeho žádosti v České republice, která vůbec nebyla podána.

Podle již zmíněného čl. 11 odst. 1 směrnice platí, že „[h]lavním zájmem vnitrostátních orgánů by mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami. Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu.“ Z citované právní úpravy tak podle názoru soudu neplyne, že by případné vyhodnocení žalobce jako zranitelné osoby mělo mít jakýkoli vliv na realizovatelnost jeho předání podle nařízení Dublin III, neboť ve vztahu ke zranitelným osobám stanovuje výlučně a jen povinnost pravidelně je kontrolovat a poskytovat jim odpovídající podporu s přihlédnutím k jejich situaci a zdravotnímu stavu.

Soud proto uzavírá, že i kdyby byl žalobce zranitelnou osobou ve smyslu čl. 11 směrnice, nebránila by tato skutečnost jeho zajištění ani následnému předání.

Za situace, kdy žalovaná před umístěním žalobce do CPZ a následně do ZZC nechala zdravotní stav žalobce vyšetřit v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem a kdy sám žalobce dne 10. 5. 2017 uvedl, že se cítí zdravý, nebyly podle názoru soudu nijak porušeny povinnosti žalované vyplývající ze zdravotního stavu žalobce a požadavky citovaného čl. 11 odst. 1 směrnice byly dodrženy.

Směrem k žalované soud dodává, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí mohla zdravotním stavem žalobce zabývat podrobněji a zmínit též některé z výše uvedených argumentů, které uplatnila až ve vyjádření k žalobě. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého nelze případnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů zhojit až ve vyjádření k žalobě. Zdejší soud ovšem zdůrazňuje, že žalobce by měl mít na paměti, že rozhodnutí v řízení o zajištění jsou vydávána v krátkých lhůtách, což podstatně ovlivňuje i možnosti žalované při zkoumání jednotlivých skutečností. Soud má za to, že žalovaná v dané situaci na základě lékařského vyšetření žalobce a jeho vlastního vyjádření, že je zdravý, zcela oprávněně vycházela z toho, že zdravotní stav žalobce není překážkou jeho zajištění a blíže se této problematice nevěnovala, neboť ani sám žalobce ve správním řízení netvrdil, že by jeho zdravotní stav zajištění bránil, a netvrdil ani to, že by neumožňoval jeho předání.

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že konstatování žalované, že jeho zdravotní stav není překážkou jeho zajištění za účelem předání, může být jen částí paušálně používaného odůvodnění. Naopak samotná skutečnost, že žalovaná nechala zdravotní stav žalobce vyšetřit lékařem, dokazuje, že se touto okolností zabývala individuálně, nikoli paušálně.

Lze tedy uzavřít, že žalovaná se zabývala zdravotním stavem žalobce a zjevně jej nevyhodnotila jako natolik špatný, aby představoval překážku zajištění či předání žalobce podle nařízení Dublin III, a to ani ve vztahu k žalobcem zmiňovaným zárukám upraveným v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení. Uvedený závěr, který žalovaná shrnula větou, že zdravotní stav žalobce není překážkou prodloužení jeho zajištění za účelem předání, považuje soud za naprosto správný. Žalobce teprve až v žalobě začal své zdravotní problémy, které mu nebránily po dobu dvou let cestovat po Evropě, zcela účelově dramatizovat, ačkoli sám následně na jejich řešení rezignoval a odcestoval zpět do Iráku.

K námitkám žalobce vztahujícím se k údajnému neposkytnutí či odepření zdravotní péče v Polsku soud zdůrazňuje, že z tvrzení žalobce přednesených ve správním řízení rozhodně nevyplývá, že by v Polsku došlo k neposkytnutí či odepření zdravotní péče. Žalobce sice vypověděl, že se tam nezabývali jeho zdravotním stavem, resp. jej neakceptovali, což ovšem nelze ztotožňovat s neposkytnutím péče. Předmětné vyjádření žalobce totiž především souviselo s tím, proč žalobce nesetřval v Polsku do vyřízení jeho žádosti o azyl. To znamená, že žalobcova výtku, že se v Polsku nezabývali jeho zdravotním stavem, resp. jej neakceptovali, byla primárně mířena proti pracovníkům vedoucím azylové řízení, nikoli proti

lékařům. Nejednalo se tedy o neposkytnutí zdravotní péče, nýbrž o odlišné vyhodnocení závažnosti žalobcova zdravotního stavu oproti tomu, jak by si sám představoval. Z těchto důvodů žalovaná podle názoru soudu nijak nepochybila, pokud se nezabývala tvrzením žalobce o neposkytnutí zdravotní péče v Polsku, když toto tvrzení poprvé zaznělo až v samotné žalobě. Uvedenou žalobní námitku proto soud považuje za účelové překrucování reality a shledává ji zcela nedůvodnou.

Soud tedy neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a uzavírá, že zákonem stanovené podmínky pro prodloužení zajištění žalobce byly splněny a k namítanému porušení právních předpisů ani práv žalobce nedošlo. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, jíž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2017, č. j. 41 A 5/2017 - 24, přiznal soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. července 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová